

tinget, og jeg tillader mig at henstille, at Tinget underkaster det en velvillig Behandling.

J. Jacobsen: Jeg skal tillade mig, i Tilslutning til den højtærede Justitsminister, at anbefale, at dette Lovforslag blive sendt til et Udvalg og dèr underkastet en meget nøje Prøvelse. Det er jo et overmaade vanskeligt Emne at lovgive om. Jeg finder derfor, at der er Anledning for det kommende Udvalg til at underkaste det en saa nøje Prøvelse, som Sagens Vigtighed nu en Gang kræver.

Sundbo: Denne Sag har jo gentagne Gange været til Behandling i dette høje Ting i det sidste Par Aar, og det forekommer mig, at det nu var paa Tide, at vi fik den gjort færdig, saa at vi ikke stadig skal præsentere for den. Lovforslaget, som det her foreligger, er undergaaet en lille Forandring i Landstinget, idet Landstinget har anstrengt sig for at gøre § 2 klarere, end den tidligere var, men man har bibeholdt de samme Udtryk og de samme Sætninger, saaledes at det ikke er nogen reel Forandring af Lovforslaget. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale, at vi hurtigst muligt gør Lovforslaget færdigt. Jeg har intet som helst Ønske om Udvalgsbehandling, men det er jo ikke Coutume her at fraraade Nedsættelse af Udvalg, ellers vilde jeg gøre det. Det forekommer mig nemlig, at Lovforslaget er modent til Gennemførelse.

Axel Møller: Da mit Partis Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz, er forhindret i at være til Stede, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag, som gaar ud paa at imødekomme en af Sundhedsstyrelsen anbefalet Ændring i den i Fjor vedtagne Lov, hvis Formulering for øvrigt frembød forskellige Vanskeligheder. Hvad Lovforslagets Realitet angaar, har jeg ingen Indvendinger, men der er paa et enkelt Punkt nogen Kritik, som man — med Bette, synes jeg — har fremsat vedrørende Formuleringen. Jeg kan derfor tiltræde det af den ærede Ordfører for Venstre bebudede Forslag om at underkaste Lovforslaget en kort og velvillig Behandling i et Udvalg.

Elna Munch: Dette Lovforslag har jo ført en omskiftelig Tilværelse. Man vedtog i forrige Rigsdagssamling efter en Række Diskussioner og omstændelige Behandlinger i Udvalget, der medførte Spild af mange Kræfter, en Affattelse, som ganske

vist var fuldkommen forskellig fra den, i hvilken Lovforslaget var blevet fremsat, men som heller ikke havde nogen anden Dyd. Lovens Form, saaledes som den blev vedtaget, var ikke god, og det viste sig jo ogsaa, at den ikke var brugbar. Jeg havde Lejlighed til at fremhæve dette her i dette høje Ting i Fjor, jeg spaaede, at Loven vilde vise sig ubrugelig. Det var heller ikke gode Tegn, at Loven omtrent straks blev fulgt ud i Livet af et ministerielt Cirkulære, som forklarede, hvad der skulde forstaaes ved den. Loven er af 20. April 1926, og allerede den 17. Maj udsendte Justitsminister Steincke et Cirkulære om, hvordan han mente Loven skulde forstaaes.

Fremsættelsen af det Lovforslag, vi behandler her i Dag, og ved hvilket Loven fra i Fjor ophæves, har altsaa allerede nu givet mig Ret. Jeg vil gerne komplimentere Justitsministeren — ikke den nuværende, men den daværende, det ærede Medlem af Landstinget Hr. Steincke — for den Form, han havde givet § 2. Jeg gør det saa meget hellere, som det netop var den Formulering, jeg havde anbefalet. I den Skikkelse, hvori det ærede Medlem Hr. Steincke har fremsat Paragraffen, siger den netop, hvad den skal sige. Jeg kan derimod desværre ikke komplimentere Landstinget. Man har dèr ganske ændret Paragraffen under Paaskud af at ville gøre den tydeligere. § 2 indeholdt i Ministeriets Affattelse et Forbud mod Genstande, der er bestemt til seksuel Hygiejne, men som enten frembyder en særlig Fare for Kvindens Sundhed eller er egnede til at afbryde Svangerskab. Nu har man i Landstinget udtaget den første af disse Bestemmelser, man ønsker ikke at beskytte Kvindens Sundhed, man stiller sig ligegyldig overfor Salget af alle de Apparater, der fremtræder under den uskyldigst mulige Form som blot og bar hygiejniske Foranstaltninger, men som i Virkeligheden rummer en særlig Fare for Kvindens Sundhed; af dem maa man sælge saa mange, som det skal være. Kun hvis Apparaterne fremtræder som bestemt til Forebyggelse af Svangerskab, skal de forbydes, hvis de rummer en særlig Fare for Kvindens Sundhed. Det er, hvad man i Landstinget kalder at gøre det „klarere“ — jeg vilde bruge et ganske andet Udtryk. Den Logik, Landstingets Stilling rummer, forstaar jeg ikke; hvis man endda havde stillet sig omvendt overfor disse to Punkter! Den Kvinde, som anvender Midler til Hindring af Svangerskab, har nemlig — maaske dog — en Fornemmelse af, at der maa optrædes med en vis Varsomhed ved Brugen af disse Midler, hvorimod